

Margareta Jonth ...min romans

Carin MalmLöf-Förssling: Natt

Tänk att mitt i floden av buller, information och krav få sätta sig vid pianot och sjunka in i tonernas värld! Inte behöva vara uppdaterad och uppkopplad, snarare tvärtom.

Gärna återkommer jag till en av Harry Martinsons kristallklara naturlyriska dikter målad i toner av en av våra nu levande tonsättare som jag haft kontakt med alltsedan skoltiden i Falun.

Ett stort brev i folioformat i brevlådan med Carin MalmLöf-Försslings generösa handstil! Uruppförande förestår nämligen och då kommer ju ibland artisterna in i arbetet innan själva födelsearbetet är helt fullbordat. "Sex sånger om ljus och mörker" till dikter av Harry Martinson, sannerligen ett adekvat namn på en grupp sånger, såväl Grazioso som Marcia funèbre.

Den första sången i cykeln är "Natt". Andante molto legato. Åttondelsnot = ca 63 ... För mig och min pianist Kerstin Åberg känns 84-88 som vår puls när vi arbetar med sången. Den lugna andhämtningen, det hemlighetsfulla och vänliga mörkret kan ändå behållas. Tonsättaren samtycker när hon åhör vårt arbete och ändrar till 84.

"Förtecknen gälla endast den not framför vilken de står", vilket kräver en del övning! Det är intressant att lägga märke till hur hjärnan omedvetet registrerar förtecknen på traditionellt sätt, så att man till en början sjunger / spelar fel fast man är övertygad om motsatsen.

Böj dig och se.
Det finns stjärnor i källan.
Mellan ormbunkars speglade blad
tyst den glimmande Venus lyser.
Det är en grönskande jordisk natt.
Stjärna vid stjärna tittar fram
klart som genom ett fönster i jorden.

Böj dig... – en idealisk start med det trygga B:et och lättplacerade Ö:et (om man inte uttalar Ö på Linköpingsvis förstås...) på ettstrukna f, förankrar mig mot jorden. Därpå svingar sig blicken nyfiket genom spegeln i jorden upp till himlen på det naket förundrade ...se – det finns ju stjärnor i källan!! Pianots jämna åttondelsfigur avbryts liksom av samma förundran.

Utmejslandet av "ormbunkars speglade blad" på halvtonsvisa steg kräver sitt – det första R:et inte för grovt, det andra inte hopdraget till talspråks-sch. Men sedan kommer den hämningslöst sensuella "glimmande Venus", som inte drar sig för att breda ut sig mellan låga d och höga giss i en evighetslång fras. Poco accelerando från pianisten – och det går vägen! Tonsättaren låter kompositionen andas något efter detta och kommenterar lugnt den "grönskande jordiska natt" som målas i pianots terspromenad.

Jag tittar oavvänt ner i källan och märker att "stjärna vid stjärna tittar fram, klart som genom ett fönster i jorden" – och så är jag återbördad till tryggheten efter några hisnande höjdfärder under en minut och trettiosju sekunder.

Det är en sång som jag ofta tar fram och sjunger i ensamhet, av lust att måla i toner! Det är min romans och blev det också bokstavligt när tonsättaren tillägnade mig sångcykeln. En stor gåva!